

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Berouně, se sídlem Wagnerovo náměstí 1249/2, Beroun, rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Marcelou Součkovou jako samosoudkyní ve věci **žalobce:** ■■■■■, nar. ■■■■■, bytem ■■■■■, ■■■■■, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph.D, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, proti **žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČ:00025429, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 424/16, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem,**

t a k t o :

- I. Žaloba na zaplacení částky 500.000,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 500.000,- Kč od 1.8.2011 do zaplacení, se zamítá.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení ve výši 347,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal vydání rozhodnutí, kterým by byla žalované uložena povinnost zaplatit mu částku 500.000,- Kč s úrokem z prodlení z této částky od 1.8.2011 do zaplacení.

Svůj nárok odůvodnil tím, že na základě usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 20.4.2010, č.j. 14 E 113/2010 – 4, byl nařízen výkon rozhodnutí dle usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27.10.2009, č.j. 16 C 64/2008-61, a to k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 5.000,- Kč příkázáním žalobcovy pohledávky z účtu u peněžního ústavu. Pravomocným usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 11.8.2010, č.j. 23 Co 280/2010-22, bylo usnesení Okresního soudu v Berouně změněno a návrh na nařízení výkonu rozhodnutí byl zamítnut. Toto rozhodnutí bylo Okresnímu soudu v Berouně doručeno dne 18.8.2010. Žalobce dále tvrdil, že Okresní soud v Berouně nezajistil, aby byl o usnesení Krajského soudu v Praze vyrozuměn peněžní ústav, což musel učinit až sám žalobce (nechal vyznačit doložku právní moci na usnesení KS v Praze a poté toto usnesení doručil peněžnímu ústavu). Tímto postupem došlo k nezákonné blokaci žalobcových prostředků na jeho běžném účtu, a to od dubna 2010 do konce ledna 2011. Tímto postupem došlo i k dalšímu zásahu do práv žalobce, což žalobce považoval za stěžejní, neboť sdělením nepravdivého údaje jeho bance o neplnění závazků ze strany žalobce, se tento nepravdivý údaj dostal do bankovních databází evidujících osoby se zvýšeným rizikem nesplácení úvěru či insolvence. Žalobce dále tvrdil, že z tohoto důvodu pak nebude moci pro svou osobu po dobu 3 – 5 let získat u žádného peněžního ústavu ČR úvěr či obdobný zdroj finančních prostředků. Výše uvedeným postupem bylo dále zasaženo závažným způsobem i do žalobcovy osobnostní sféry, neboť díky difamačním údajům ohledně platební delikvence žalobce, které byly sděleny bance, mohlo vzniknout u peněžního ústavu důvodné podezření, že žalobce není schopen plnit ani své bagatelní závazky. Navíc tento údaj se mohl dostat do povědomí i dalším subjektům – pojišťovně, leasingovým společnostem, atd. Z výše uvedených důvodů žalobce svůj nárok uplatnil u žalované, kterou vyzval dne 31.1.2011 k zaplacení náhrady ve výši 500.000,- Kč příslušenstvím, jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu shora popsáním způsobem vznikla. Žalovaná jeho nárok na peněžní odškodnění nevyhověla, proto se s tímto svým nárokem obrátil na soud. V průběhu řízení pak upřesnil, že za nezákonné rozhodnutí požaduje uhradit po žalované částku 400.000,- Kč, za nesprávný úřední postup pak částku 100.000,- Kč. Pouhé konstatování porušení práva pak žalobce nepovažoval za adekvátní

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Ve věci se vyjádřila v tom směru, že má sice za to, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, a to usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 20.4.2010 č.j. 14 E 113/2010-4, a došlo i k nesprávnému úřednímu postupu, když nedošlo v řízení v přiměřené lhůtě k vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí Krajského soudu v Praze č.j. 23 Co 280/2010 – 22 ze dne 11.8.2010, nicméně žalobce zásah do své nemajetkové sféry zveličuje a nenabízí relevantní důkazy. Dále žalovaná uvedla, že pokud by soud dospěl k závěru, že došlo ke vzniku nemajetkové újmy na straně žalobce, není na místě poskytnutí zadostiučinění v penězích, dostačující by bylo samotné konstatování porušení práva ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 82/1998, o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen ZOŠ)

Mezi účastníky tak nebylo sporu o tom, že ze strany státu došlo k pochybení – k vydání nezákonného rozhodnutí a dále i k nesprávnému úřednímu postupu. Tato nesporná tvrzení jsou zároveň prokázána obsahem spisu zdejšího soudu sp. zn. 16 E 113/2010 (který byl proveden k důkazu) - na základě usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27.10.2009, č.j. 16 C 64/2008 – 61 byla žalobci, jako povinnému, uložena povinnost zaplatit pořádkovou pokutu ve výši 5.000,- Kč. Na základě tohoto pravomocného usnesení pak zdejší soud rozhodl usnesením ze dne 20.4.2010, č.j. 14 E 113/2010 – 4 o nařízení výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky 5.000,- Kč z účtu povinného u Komerční banky, a.s., toto

rozhodnutí bylo peněžnímu ústavu – Komerční bance, a.s. doručeno dne 4.5.2010. Krajský soud v Praze poté dne 11.8.2010 rozhodl usnesením č.j. 23 Co 280/2010 – 22 tak, že výše specifikované usnesení Okresního soudu v Berouně změnil tak, že návrh na výkon rozhodnutí zamítl. Usnesení Krajského soudu v Praze bylo Okresnímu soudu v Berouně doručeno dne 18.8.2010, pokyn k doručení tohoto usnesení účastníkům a peněžnímu ústavu byl dán dne 26.8.2010, rozhodnutí bylo odesláno dne 14.9.2010, přičemž účastníkům bylo doručeno shodně dne 22.9.2010 a bance dne 23.9.2010. Právní moci tak toto rozhodnutí nabylo dne 8.10.2010, přičemž k jejímu vyznačení došlo až dne 7.1.2011.

Mezi účastníky též nebylo sporu v tom směru, že žalobce před podáním žaloby uplatnil svůj nárok na zaplacení částky 500.000,- Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí a nesprávným úřední postup, a to ze stejných důvodů, které uplatnil v žalobě. Mezi účastníky bylo též nesporné, že tato žádost byla ze strany žalované vyřízena tak, že nároku žalobce nebylo vyhověno (tato nesporná tvrzení účastníků pak korespondují s důkazy provedenými v řízení - s výzvou žalobce k náhradě nemajetkové újmy ze dne 31.1.2011, výzvou žalované k doplnění návrhu žalobce ze dne 4.5.2011, sdělení poškozeného – žalobce ze dne 6.5.2011, posouzení nároku žalobce žalovanou, korespondencí účastníků před podáním žaloby).

Soud se nejprve zabýval hmotněprávním základem žalobcova nároku, kdy vyšel z výše uvedených nesporných tvrzení účastníků a provedených důkazů (které hodnotil každý samostatně a ve vzájemných souvislostech - § 132 o.s.ř.), zde má bez pochybností doloženo, že došlo k pochybení orgánů státu - ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen ZOŠ) bylo vydáno nezákonné rozhodnutí – tím je usnesení Okresního soudu v Berouně č.j. 14 E 113/2010 – 4 o nařízení výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky 5.000,- Kč z účtu povinného u Komerční banky, a.s., neboť výrok usnesení, který byl exekučním titulem (tedy usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 27.10.2009, č.j. 16 C 64/2008 – 61), dostatečně neindividualizoval osobu povinného (tedy žalobce), který byl označen pouze jménem a příjmením, za této situace tedy nemělo být rozhodnuto zdejší soudem o nařízení výkonu rozhodnutí (ostatně takto k odvolání žalobce rozhodl Krajský soud v Praze, který usnesením ze dne 11.8.2010, č.j. 23 Co 280/2010-22 usnesení zdejšího změnil tak, že návrh na výkon rozhodnutí zamítl), nemělo tak vůbec dojít k blokaci žalobcových peněžních prostředků na jeho účtu (ve výši 5.000,- Kč). Poté zdejší soud usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 23 Co 280/2010 - 22 odeslal účastníkům dne 14.9.2010 (usnesení KS v Praze bylo OS v Berouně doručeno dne 18.8.2010, pokyn k doručení tohoto usnesení účastníkům a peněžnímu ústavu byl dán dne 26.8.2010), přičemž účastníkům bylo usnesení doručeno dne 22.9.2010 a bance dne 23.9.2010. Právní moci tak toto rozhodnutí nabylo dne 8.10.2010. Soud vyznačil právní moc tohoto usnesení až dne 7.1.2011, rozhodnutí s doložkou právní moci bylo peněžnímu ústavu na základě pokynu soudu ze dne 2.2.2011 doručeno dne 14.2.2011. Je tak nutno konstatovat, že mezi nabytím právní moci usnesení KS v Praze ze dne 11.8.2010, č.j. 23 Co 280/2010 – 22 (dne 8.10.2010) a sdělením této skutečnosti bance, tj. že rozhodnutí je již pravomocné (dne 14.2.2011) uplynuly 4 měsíce, v čemž soud spatřuje nesprávný úřední postup zdejšího soudu, neboť zde skutečně došlo k prodlevě mezi nabytím právní moci rozhodnutí a sdělením této skutečnosti bance (byť není dána žádná zákonná lhůta, v níž je soud povinen tento úkon učinit), blokace peněžních prostředků žalobce byla o tuto dobu delší.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, komu byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda (ust. § 13 odst. 2 tohoto zákona).

Podle ust. § 31a odst. 1 citovaného zákona bez ohledu na to, zda byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle jeho odstavce 2 se zadostiučinění poskytne v penězích tehdy, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odstavce 3 téhož ustanovení v případě, že nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle ust. § 13 odst. 1 věty druhé a třetí tohoto zákona, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Po výše uvedeném základním posouzení žalobcova nároku se soud zabýval tím, jak se shora uvedená pochybení státu odrazila v žalobcově osobním životě. Soud se zabýval tvrzeními žalobce, tedy tím, zda se na základě nařízení blokace žalobcova účtu u peněžního ústavu – Komerční banky, a.s. do výše 5.000,- Kč, žalobce dostal do bankovních databází evidujících osoby se zvýšeným rizikem nesplácení úvěru či insolvence, zda díky tomuto údaji nebude moci pro svou osobu získat u žádného peněžního ústavu ČR úvěr či obdobný zdroj finančních prostředků. Soud v tomto směru zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování, a to vyjádřením veřejného ochránce práv, vyjádřením úřadu na ochranu osobních údajů, informací občanského sdružení Iuridicum Remedium, o.s., informací občanského sdružení Liga lidských práv, rozhodnutími úřadu na ochranu osobních údajů č.j. KNS-7999/12-3/NON ze dne 19.10.2012 č.j. SPR-4819/09-17 ze dne 11.9.2009, bez č.j. ze dne 1.10.2002, č.j. SPR-0303/10-9 ze dne 1.3.2010, č.j. 80/05/05/INSP/4 ze dne 28.3.2003 sp.zn. 10/06/SŘ-OSČ č.j. CJ03510/06UOOU ze dne 31.6.2006, neboť pro posouzení předmětné kauzy a její rozhodnutí neměly žádnou vypovídací hodnotu. V dané věci soud provedl dokazování sdělením společnosti Raiffeissen Bank, a.s., ze dne 13.12.2012, z něhož vyplynulo, že žalobce není veden v registru dlužníku (v CBCB, SOLUS, ani v interním registru společnosti Raiffeissen Bank a.s.) a dále sděleními Komerční banky a.s., ze dne 6.2.2013, ze dne 7.2.2013 a ze dne 17.4.2013, z nichž vyplynulo, že společnost za žalobcem neeviduje žádnou pohledávku, nevede ani žádný vlastní registr dlužníků, přičemž do centrálních registrů dlužníků společnost může nahlédnout pouze v případě žádosti klienta o obchod (k takovéto žádosti ze strany žalobce nedošlo). Z vyjádření samotného žalobce pak vyplynulo, že nikdy o žádnou půjčku, úvěr či jiné peněžní prostředky nežádal, neboť nepotřeboval poskytnutí takovýchto peněžních prostředků. Z takto provedených důkazů, které soud hodnotil v souladu s ust. § 132 o.s.ř., pak má za to, že nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním

postupem (popsáno výše) sice došlo k zásahu do žalobcovy sféry – kdy po dobu blokace svého účtu u peněžního ústavu – Komerční banky, a.s., nemohl disponovat se svými finančními prostředky do výše 5.000,- Kč, přičemž nemožnost nakládání s touto částkou žalobce nijak nelimitovala (což ani ostatně netvrdil). Soud má za to, že intenzita zásahu do žalobcova soukromí nebyla takové intenzity, aby bylo možno přiznat zadostiučinění formou finančního odškodnění, neboť nebylo prokázáno, že na základě nařízení blokace žalobcova účtu by se jeho osoba dostala do databází dlužníků či osob, u nichž existuje zvýšené riziko nesplácení úvěru. V takových databázích žalobce veden není (ani v CBCB, SOLUS), takže takovýto údaj nemohl být poskytnut ani dalším subjektům. O poskytnutí finančních prostředků od bankovních ústavů žalobce ani nežádal, tedy ani v této rovině pak jeho osobnostní sféra nebyla (a ani nemohla být) zasažena. Nebylo prokázáno, že by se nařízení výkonu rozhodnutí nějakým způsobem dotklo dosavadního postavení žalobce coby klienta bankovních ústavů ve smyslu zhoršení jeho postavení v následném klientském působení v této oblasti. Soud tak má za to, že v daném případě je adekvátní a postačí jen pouhé konstatování porušení práva, k němuž pak skutečně výše popsáním jednáním státu došlo. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ohledně nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř tak, že žalované, která měla ve věci plný úspěch, přiznal právo na náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování a bránění práva v plné výši, a to v částce 347,- Kč (soud vycházel z dokladů, které měl v době rozhodnutí k dispozici). Tato částka představuje náklady žalované na cestovné, a to k jednání soudu prostředky hromadné dopravy – vlakem, dne 22.11.2012 z Prahy – Smíchova do Berouna ve výši 58,- Kč a zpět ve výši 63,- Kč, dne 30.1.2013 z Prahy do Berouna a zpět – 1 cesta v částce 65,- Kč (tj. celkem 130,- Kč), a dne 15.5.2013 z Prahy – Radotína do Berouna v částce 48,- Kč a zpět v částce 48,- Kč. Třídenní lhůta k plnění ve výroku II. pak byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. - 3 denní, neboť pro stanovení lhůty odlišné či plnění ve splátkách neshledal soud okolnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze, se sídlem Náměstí Kinských 5, 150 75 Praha 5, prostřednictvím Okresního soudu v Berouně.

Nesplní-li povinný dobrovolně svoji povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Berouně dne 23. května 2013

Mgr. Marcela Součková, v.r.
samosoudkyně

*Za správnost vyhotovení:
Michaela Eisenhammerová*